

Arrest

nr. 97 892 van 26 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. VANDEVOORDE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 4 januari 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 5 januari 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 10 augustus 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 13 augustus 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het district Ghorband van de provincie Parwan. U bent Tadzjiek van etnische origine en bezit de soennitische geloofsovertuiging. Op eenjarige leeftijd verhuisde u naar de stad Kaboel waar u sindsdien op verschillende plaatsen hebt geleefd. U ging naar school tot en met de negende graad in het lyceum Saidal Nasery en vervolgens naar een internationale kunstschool (Maslaki Honarha) waar u trompet leerde tot en met de twaalfde graad. U studeerde af op 2 hoet 1384 (21 februari 2006). Vervolgens sloot u zich aan bij het Afghaanse leger. Na zes maanden muzikale opleiding was u ongeveer een jaar militair muzikant. Daarna was u een maand werkzaam als commandant in de provincie Farah. Vervolgens werd u tolk in de Forward Operating Base Curry in de provincie Paktika. Na drie of vier maanden werken in de basis werd u door de Taliban bedreigd. U bleef er nog een tweetal maanden maar de Taliban liet weten dat ze ook in het bezit waren van uw thuisadres. U nam ontslag uit de basis maar de Taliban bleef u telefonisch bedreigen. Toen besloot u naar Mazar-i-Sharif te gaan naar uw neef bij wie u ongeveer een jaar verbleef. Vervolgens verhuisde u naar Iran waar u enkele maanden verbleef. Daarna reisde u via Turkije naar Griekenland. Dan nam u het vliegtuig naar Spanje en via Frankrijk kwam u in België aan. Een dag na uw aankomst verklaarde u zich vluchteling op vijf januari 2012. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden vermoord. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw Taskara (Afghaanse identiteitskaart), uw diploma van Maslaki Honarha, een bevestigings- en appreciatiecertificaat van uw muzikale opleiding, twee aanbevelingsbrieven van het Amerikaanse leger, vier foto's, twee kopieën van bevestigingsbrieven aangaande uw problemen, kopieën van de Taskara's van uw broer en uw vader en de enveloppes waarin u de documenten werden opgestuurd.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken. U hebt het immers niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk in het Afghaanse leger werkzaam te zijn geweest. Daar er geen geloof gehecht werd aan uw verklaringen over uw loopbaan kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering problemen met de taliban te moeten vrezen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Vooreerst merkte het CGVS op dat uw oorspronkelijke verklaringen op het CGVS niet overeenstemden met uw verklaringen gedaan tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 24 januari 2012. Zo verklaarde u ten aanzien van het CGVS aanvankelijk meerdere malen dat u uw muzikale carrière in het leger had stopgezet na het afronden van een zes maand durende muzikale training (CGVS, p. 7). Als het CGVS u dan confronteerde met uw verklaringen gedaan op de DVZ waarin u stelde ook zes maanden dienst te hebben gedaan in het militaire bataljon muziek beweerde u plots toch als militair muzikant te hebben gewerkt, en wel gedurende een jaar, wat toch eigenaardig is (CGVS, p. 7). Dat men uw verklaringen niet correct zou genoteerd hebben destijds kan niet als afdoende excuus beschouwd worden. U bent immers akkoord gegaan met de verklaringen en ook bij aanvang van het gehoor op het CGVS paste u alleen een verklaring aan omtrent de duur van uw verblijf in België (CGVS, p. 1). Voor het overige had u niets op te merken over dat eerste interview (CGVS, p. 2). Vervolgens stelde u dat jullie op alle grote feesten met het militaire bataljon aanwezig waren. Als het CGVS hier echter dieper op inging kon u louter aangeven dat u aanwezig was op de dramatische ceremonie van 'hashte saur' (Dag van de overwinning). Op die dag (27 april 2008) viel de taliban een militaire parade aan waarbij drie doden vielen (zie informatie in het administratieve dossier). Als het CGVS u dan vroeg of u nog op andere feesten aanwezig geweest beweerde u plots, geheel tegenstrijdig aan uw eerdere verklaringen, van niet (CGVS, p. 7). Wat de Hashte Saur parade betrof beweerde u vooreerst dat er 50000 mensen waren omgekomen en vervolgens 5000. Als het CGVS hierop enigszins verbaasd reageerde beweerde u plots dat er 5000 aanwezigen waren en u niet wist hoeveel doden er dan wel gevallen waren (CGVS, p. 8). Indien u daadwerkelijk actief aanwezig was op die parade kan toch verwacht worden dat u ervan op de hoogte zou zijn dat er slechts enkele mensen, (i.e. drie, waaronder een parlamentslid) om het leven kwamen. Toen het CGVS vervolgens polste naar eventuele andere persoonlijke ervaringen tijdens uw militaire muzikale carrière was u niet in staat nog enige concrete informatie aan te brengen. Als er vervolgens gevraagd werd of u nog documenten bezat die verwezen naar deze periode in uw leven verwijst u louter naar uw certificaten over uw muzikale opleiding. Deze bevatten echter geenszins informatie over uw carrière in het militaire bataljon muziek (zie vertaling in administratieve dossier). Evenzeer is het opmerkelijk dat u er niet in slaagde duidelijk te

maken wanneer uw carrière in het militaire bataljon ten einde liep (CGVS, pp. 8-9). Opnieuw verwijst u in deze naar dezelfde documenten die deze informatie niet bevatten. Dat u zelf niet in staat bent te verduidelijken wanneer u hiermee ophield mag verbazing wekken evenals de vaststelling dat u blijkbaar de door u voorgelegde documenten onjuist linkt aan bepaalde periodes in uw carrière.

Vervolgens hield u vol dat u twee dagen na het einde van uw muzikale loopbaan aan de slag ging als tolk (CGVS, p. 9). Als het CGVS u dan opnieuw confronteerde met uw verklaringen gedaan bij DVZ waarin u stelde vooreerst als commandant aan de slag te zijn gegaan in de provincie Farah past u opnieuw uw verklaringen aan om dit alsnog te bevestigen. Ook dit is eigenaardig te noemen.

Wat er ook van zij, in de provincie Farah zou u commandant geweest zijn van een tolai (sub bataljon) beweerde u. Als u dan gevraagd werd gedetailleerd uit te leggen wat uw taken waren in deze periode stelde u vreemde genoeg dat u eigenlijk niets moest doen omdat u commandant was (CGVS, p. 9) Dergelijke verklaringen kunnen absoluut niet overtuigen. Evenmin wist u toe te lichten voor welk bataljon u dan wel werkzaam was geweest (CGVS, p. 10). Nochtans zijn alle militaire bataljons voorzien van een benaming. U bleek zelfs geen enkel bataljon bij naam te kunnen noemen (CGVS, p. 13). Evenzeer is het onwaarschijnlijk te noemen dat u commandant zou geworden zijn van een militair bataljon zonder ooit enige militaire training te hebben genoten. Als het CGVS u hiermee confronteerde stelde u dat men er in Afghanistan geen rekening mee houdt of men al dan niet een militaire opleiding heeft gehad (CGVS, p. 10). Dit stemt echter niet overeen met de informatie waarover het CGVS bezit. Daaruit blijkt dat zelfs een basisopleiding van nieuw gerekruteerde soldaten tot tien weken in beslag neemt. Ook met betrekking tot deze periode in uw carrière kon u uw verklaringen niet staven met enige documenten.

Het mag verder ten zeerste verbazen dat u niet bij machte was de verschillende corpsen binnen het Afghaanse leger als dusdanig te benoemen (CGVS, p. 10). In werkelijkheid is het leger opgesplitst in zes corpsen naargelang de regio van operatie. Nochtans zou u dus in de provincie Farah (= Corps 207 Herat) gestationeerd zijn en later als tolk gewerkt hebben in de provincie Paktika (= Corps 203 Gardez). Dat u deze informatie ontgaan zou zijn indien u daadwerkelijk in het Afghaanse leger gewerkt zou hebben is onwaarschijnlijk te noemen. Ook als het CGVS u confronteerde met de naam van het eerste corps in Kabul (Corps Selab) en de alternatieve naam van het 203e Corps, i.e. Thunder Corps, waarvoor u dus zelf zou gewerkt hebben blijkt u deze niet te herkennen (CGVS, p. 17). Als u dan gevraagd werd waarom u vervolgens het werk neerlegde als commandant stelde u vaag dat het er onveilig was (CGVS, p. 10). Toen u aangespoord werd meer in detail te treden hieromtrent kon u alleen maar toevoegen dat er veel taliban waren, wat opnieuw weinigzeggend is.

Vervolgens zou u al twee of drie dagen na u ontslag als commandant aan de slag gegaan zijn als tolk in de Forward Operating Base Curry, die gelegen is in de provincie Paktika. Ook nu bleken uw verklaringen over deze periode allerminst overtuigend en coherent. Vooreerst stelde u dat u werd aangenomen op basis van uw kennis van het Engels en de belangrijkste Afghaanse talen Dari en Pashtu. Nadat u in eerste instantie beweerde dat uw kennis van het Pashtu die van uw moedertaal Dari evenaarde en het CGVS u confronteerde met uw verklaringen gedaan bij DVZ waarin u stelde slechts een beetje Pashtu te kennen past u plots uw bewering aan en stelde Pashtu maar half zo goed als het Dari te beheersen, wat toch wel eigenaardig is (CGVS, p. 11). Het CGVS kon zich verder niet van de indruk ontdoen dat ook uw kennis van het Engels eerder middelmatig oogt wat eveneens vragen oproept bij uw bewering als tolk voor de Amerikanen gewerkt te hebben (zie ook CGVS, p. 11). Verder bleek u geen concrete gegevens te bezitten over de troepen die gestationeerd waren in de basis waar u werkzaam was. U verwees in deze louter naar 'Amerikanen' en 'Spanjaarden met de Amerikaanse nationaliteit' wat uiteraard onvoldoende concreet is (CGVS, p. 13). Nochtans bevatten de door u voorgelegde appreciatiebrieven wel concrete elementen over aanwezige bataljons en teams. Wat die appreciatiebrieven betreft merkt het CGVS op dat ze, hoewel afkomstig van personen van het Amerikaanse leger, doorspekt zijn van taal- en spellingsfouten tegen de Engelse taal, wat eveneens mag verbazen.

Ook toen u de kans gegeven werd uit te leggen hoe de FOB Curry georganiseerd werd bracht u geen elementen aan die de algemeenheid overstegen. U had het louter over plaatsen als een basketbalterrein, een keuken, een tankstation, urdu milli (nationale leger), etc. (CGVS, p. 13). Ook toen u gevraagd werd naar operaties van de troepen uit uw basis kon u geen concrete voorbeelden aanreiken en tevens bleek u geen enkele andere basis in de provincie Paktika te kennen. Nochtans zijn er verschillende basissen van de internationale troepen in Paktika volgens de informatie waarover het CGVS beschikt. Tevens is het erg verwonderlijk dat u beweerde louter via de televisie iets over het beruchte Haqqani netwerk te hebben vernomen. Waar dit netwerk in Afghanistan actief was kon u evenmin toelichten (CGVS, p. 16). Nochtans is het algemeen geweten dat dit netwerk in Afghanistan vooral actief is in de zuidoostelijke provincies zoals Paktika. Tevens worden zij verantwoordelijk geacht voor verschillende opzienbarende aanslagen in Afghanistan, inclusief het Hashte Saur drama waar u aanwezig zou geweest zijn. Dat u, zijnde een tolk in een basis van de

internationale troepenmacht in die regio, dit zou ontgaan zijn is weinig waarschijnlijk te noemen. Dat u louter iets over dit netwerk zou hebben vernomen via de televisie toen u nota bene in het noordelijke Mazar-i-Sharif verbleef is veelzeggend te noemen.

Ook uw verklaringen aangaande de bedreigingen van de taliban beklemtonen nogmaals het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas. Zo zou u, evenals enkele collega's per walkietalkie aangespoord zijn het werk neer te leggen om samen te werken met de taliban. Als het CGVS u dan vroeg waarom die bedreigingen ernstig werden genomen daar u nooit de basis moest verlaten beweerde u dat u ook af en toe buiten de basis kwam (CGVS, p. 14). Kort daarvoor beweerde u nochtans net het tegenovergestelde. Als het CGVS u hier dan mee confronteerde keerde u op uw stappen terug en stelde alsnog de basis eigenlijk niet te hebben verlaten (CGVS, p. 14). Opnieuw stelde het CGVS vast dat u er niet voor terugdeinsde uw verklaringen aan te passen naargelang de vragen die u werden gesteld. Dit doet andermaal vragen rijzen over de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten slotte is het ook eigenaardig vast te stellen dat u op de door u voorgelegde foto's die genomen zouden zijn in de basis steeds in burgerkledij te zien bent. Als u dan gevraagd werd of u geen militair uniform diende te dragen stelde u laconiek dat u dat wel had maar het niet droeg omdat u het niet leuk vond, wat erg vreemd in de oren klinkt (CGVS, p. 16). Dit doet vermoeden dat de foto's in een andere context zijn genomen en u in een andere hoedanigheid met buitenlandse troepen in contact bent gekomen dan de wijze waarop u dit heden aan het CGVS schetst. Dat u verklaarde dat uw broer werkzaam was als tolk bij de Amerikanen kan een mogelijke verklaring zijn voor het feit dat u een paar zaken kon vertellen en deze foto's kon voorleggen (CGVS, p.10). Het CGVS merkt verder op dat aan de twee bevestigingsbrieven nauwelijks bewijswaarde kan worden toegekend. Het betreffen immers geautomatiseerde kopieën die eenvoudigweg met enig computerwerk tot stand kunnen komen. De bewijswaarde van kopieën is bovendien erg relatief. De taskara's van uzelf en uw familieleden vormen een indicatie voor uw identiteit maar hebben verder geen betrekking op uw asielmotieven.

Bovenvermelde opmerkingen laten niet toe geloof te hechten aan uw verklaring gedurende een aantal jaren actief te zijn geweest in het Afghaanse leger. Bijgevolg dienen ook de grootste vraagtekens te worden geplaatst bij uw voorgehouden problemen, die immers hieruit zouden zijn ontsproten. Bovenvermelde opmerkingen laten niet toe u de status van vluchteling toe te kennen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat u zich niet bij hen zou kunnen vestigen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad

lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich baseert om tot onderhavige conclusies te komen vindt u terug in het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt in een eerste onderdeel van het middel dat zijn relaas wel degelijk geloofwaardig is omdat zijn problemen hun oorsprong vinden in de vervolging door de taliban. Omdat de taliban nog steeds een sterke aanwezigheid en invloed hebben, is er volgens verzoeker geen reden om aan te nemen dat hij geen vrees zou moeten hebben. Verzoeker deelt mee dat de politie in Afghanistan niet in staat is om op een normale manier te functioneren door een gebrekkige organisatie en corruptie waardoor hij onvoldoende kan rekenen op een neutrale en gedreven behandeling van zijn problemen. Er kan van hem niet worden verwacht, zo vervolgt verzoeker, dat hij wacht tot de situatie opnieuw escaleert. Verder stipt verzoeker aan dat hij een groot aantal details wist te verstrekken over de problemen die aan de basis liggen van zijn asielrelaas. Het feit dat hij niet alle vragen tot in de kleinste details wist te beantwoorden, impliceert volgens hem niet dat het asielrelaas als ongeloofwaardig moet worden beschouwd. Zijn asielrelaas komt volgens hem doorleefd over. Verzoeker geeft aan dat hij reeds tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal had vermeld dat bepaalde feiten niet correct werden genoteerd tijdens het eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Volgens verzoeker is het een welbekend feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken met enorme werkdruk kampt waardoor de feiten meermaals niet zorgvuldig worden neergeschreven en er wordt de asielzoekers ook meegedeeld dat zij slechts een samenvatting dienen te geven en zij nadien de kans krijgen tijdens een tweede gehoor om hun verhaal uitvoerig toe te lichten. De fouten kunnen volgens verzoeker enkel als vertaalfouten worden aanzien omdat het uiterst onwaarschijnlijk is dat verzoeker eerst zou verklaren dat er 50.000 mensen zijn omgekomen en vervolgens 5.000. Verzoeker stelt dat zelfs krachtige explosieven niet voldoende zouden zijn om zoveel doden te veroorzaken zodat dit enkel als een vertaalfout kan worden geïnterpreteerd. Verder wijst verzoeker erop dat het verbazing wekt dat de commissaris-generaal uit het feit dat hij een muzikale opleiding van 6 maand had gevolgd en daarna een jaar als militair muzikant had gewerkt, een tegenstrijdigheid afleidt aangezien er verondersteld mag worden dat er ook gewerkt dient te worden na het volgen van een opleiding binnen het leger. Uit de bewoording "Wat er ook van zij..." in de bestreden beslissing, leidt verzoeker af dat zijn relaas niet grondig werd onderzocht omdat niet alle vragen over zijn carrière werden gesteld en zijn asielrelaas niet volgens 'de regels van de kunst' zou zijn onderzocht. Met betrekking tot de bevestigingsbrieven oppert verzoeker dat het verbazing wekt dat de commissaris-generaal aan de voorgelegde bewijsstukken geringe bewijswaarde hecht zonder een echtheidsonderzoek op deze documenten uit te voeren. Volgens verzoeker is het een gemakkelijke oplossing om zijn asielaanvraag af te wimpelen door te stellen dat de kopieën het resultaat zijn van knippen plakwerk omdat dit van elke kopie kan worden gezegd.

In een tweede onderdeel van het middel beweert verzoeker dat hij wel degelijk voldoende informatie heeft aangedragen ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Volgens verzoeker wist hij een groot aantal

details te verstrekken over de problemen die aan de basis liggen van zijn asielrelaas. Het feit dat hij niet alle vragen tot in de kleinste details wist te beantwoorden, impliceert volgens hem niet dat het asielrelaas als ongeloofwaardig moet worden beschouwd. Verzoeker stelt dat hij alle redelijke inspanningen geleverd heeft om documenten aan te brengen en dat de commissaris-generaal zowel de documenten als zijn verklaringen moet onderzoeken. Verzoeker stelt dat zijn verklaringen in hun geheel coherent en geloofwaardig zijn, zodat het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken geen valabel argument is om de asielaanvraag te verwerpen. Hierbij wijst verzoeker erop dat het mogelijk moet zijn dat hij op basis van zijn mondelinge verklaringen wordt erkend. Verzoeker herhaalt dat zijn problemen hun oorsprong vinden in de vervolging door de taliban en dat zijn relaas in zijn geheel bekeken coherent is, plausibel en overeenstemt met de feiten die welbekend zijn in zijn land van oorsprong.

In een tweede middel aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt in herinnering dat de subsidiaire bescherming werd ingevoerd door toedoen van de Kwalificatierichtlijn en zet de voorwaarden uiteen om hiervoor in aanmerking te komen. Hij stelt op grond van recente rechtspraak van de Raad dat het voldoende is om aan te tonen dat een algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land en dat zelfs een klein risico voldoende is om tot een mogelijke schending te komen. Verzoeker wijst erop dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Afghanistan trieste realiteit zijn en de lokale autoriteiten niet bij machte zijn om op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Het uitwijken naar een andere regio binnen Afghanistan is geen optie aangezien het land onstabiel is, hetgeen een algemeen bekend gegeven is. Verzoeker citeert ter illustratie enkel uittreksels uit het Franstalige jaarrapport van Amnesty International van 2012 over Afghanistan. Volgens verzoeker blijkt hieruit dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen en hij zich niet onder de bescherming van de Afghaanse autoriteiten kan plaatsen.

In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Na een theoretische uiteenzetting over artikel 3 van het EVRM, waarbij verzoeker verwijst naar het Handboek van J. Vande Lanotte en Y. Haeck, herhaalt verzoeker dat voortdurende schendingen van de mensenrechten in Afghanistan trieste realiteit zijn. Verzoeker meent dat hij door de afwijzing van zijn asielaanvraag de facto gedwongen wordt het Belgisch grondgebied te verlaten waardoor hij zich zou blootstellen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen en bijgevolg aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht. Op grond van rechtspraak van de Raad van State destilleert verzoeker de voorwaarden van de motiveringsplicht en meent hij dat de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet voldoende zorgvuldig werden voorbereid.

2.2. De vier door verzoeker aangevoerde middelen, worden, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.4. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op het bestaan van mensenrechtenschendingen in Afghanistan waardoor Afghanen met een risicoprofiel in aanmerking kunnen komen voor de erkenning als vluchteling. Er wordt echter in de beslissing gesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk in het Afghaanse leger werkzaam te zijn geweest, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan zijn loopbaan noch aan zijn beweerde problemen met de taliban. Hierbij werd door de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal meermaals stelde dat hij zijn muzikale carrière in het leger had stopgezet na een opleiding van 6 maanden, terwijl hij deze versie na confrontatie met zijn eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken meermaals aanpaste. Verder legt verzoeker volgens de commissaris-generaal vreemde verklaringen af over de grote feesten waarop hij met het militaire bataljon aanwezig was en slaagt hij er niet in te verduidelijken wanneer zijn carrière in het militaire bataljon ten einde liep. Vervolgens wordt in de beslissing gewezen op de uiteenlopende verklaringen van verzoeker over zijn werk na het einde van zijn muzikale loopbaan. Zelfs indien zou worden aanvaard dat verzoeker als commandant zou hebben gewerkt in de provincie Farah, blijkt dat verzoeker niet kan uitleggen wat zijn taken waren en kon hij niet toelichten voor welk bataljon hij werkzaam was en blijkt dat hij commandant zou zijn geworden zonder

ooit zelf een militaire training te hebben genoten, wat niet strookt met de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt. Blijkens de bestreden beslissing was verzoeker niet in staat de verschillende korpsen binnen het Afghaanse leger te benoemen, hetgeen, gezien zijn professionele activiteiten, bijzonder onwaarschijnlijk is. Ook de verklaringen van verzoeker over de onveiligheid die hij als reden opgaf voor de beëindiging van zijn werk als commandant, zijn weinig overtuigend. Met betrekking tot zijn periode van tewerkstelling als tolk op de Forward Operating Base (FOB) Curry in Paktika, bleken de verklaringen van verzoeker evenmin aannemelijk aangezien zijn talenkennis beperkt is, hij geen concrete gegevens kon verstrekken over de troepen die in deze basis gestationeerd waren en de voorgelegde aanbevelingsbrieven van Amerikaanse militairen verbazingwekkend genoeg doorspekt zijn met spellingsfouten tegen de Engelse taal. Ook met betrekking tot de organisatie van de FOB Curry merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker geen concrete details kon aanreiken. Tevens stelt de commissaris-generaal vast dat het verwonderlijk is dat verzoeker enkel via de televisie en pas toen hij in het noorden in Mazar-i-Sharif verbleef iets zou hebben vernomen over het beruchte haqqani-netwerk, terwijl dit netwerk actief was in de zuidoostelijke provincies, waar hij als tolk op een basis zou hebben gefunctioneerd. Verder stelt de commissaris-generaal dat verzoeker zijn verklaringen over de vraag of hij al dan niet de basis verliet, meermaals aanpast. Tenslotte wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat verzoeker op de door hem neergelegde foto's steeds in burger te zien is, waardoor het vermoeden rijst dat verzoeker in een andere hoedanigheid in contact kwam met de buitenlandse troepen en dat aan de bevestigingsbrieven geen bewijswaarde kan worden gehecht. Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt gedurende een aantal jaren actief te zijn geweest voor het Afghaanse leger, kan evenmin geloof worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hieruit zouden zijn voortgesprongen. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing gesteld dat omwille van de verklaringen van verzoeker over zijn herkomst, de veiligheidssituatie in de stad Kabul dient te worden beoordeeld waarbij wordt vastgesteld dat er in Kabul asymmetrische aanvallen voorkomen doch geen 'open combat' wordt gevoerd, en dat de zelfmoordaanslagen een gericht karakter hebben waarbij Afghaanse burgers niet worden gevisieerd waardoor er voor hen geen reëel risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5. Verzoeker beweert in het eerste onderdeel van het middel weliswaar dat zijn problemen hun oorsprong vinden in de vervolging door de taliban en dat dit geloofwaardig is, maar hij weerlegt de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal over zijn beroepsloopbaan niet. De Raad merkt op dat verzoeker zijn problemen koppelt aan zijn activiteiten als tolk op de basis van de Amerikanen (stuk 8, Vragenlijst DVZ, 24 januari 2012, p. 3), terwijl het duidelijk is dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker over deze tewerkstelling in het leger. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, komen zijn verklaringen op dit punt allerm minst doorleefd over. Zo verklaarde verzoeker aanvankelijk dat hij na zijn muzikale opleiding gestopt is en tolk is geworden (stuk 3, gehoorverslag CGVS, 21 maart 2012, p. 7), terwijl hij onmiddellijk daarna stelde dat hij na zijn opleiding nog één jaar als militair muzikant had gewerkt (Ibid., p. 7), waarbij hij niet kan aangeven wanneer hij exact als militair muzikant gestopt is (Ibid., p. 8-9). Vervolgens herhaalt verzoeker dat hij twee dagen nadat hij stopte als muzikant tolk geworden is (Ibid., p. 9), waarna hij dit, na confrontatie met zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, corrigeert en stelt dat hij na zijn muzikale carrière commandant werd in Farah en pas daarna als tolk begonnen is op de FOB Curry (Ibid., p. 9). Wanneer verzoeker beweert dat verondersteld mag worden dat er na het volgen van een opleiding binnen het leger ook gewerkt dient te worden, waardoor er geen tegenstrijdigheid is, stelt de Raad vast dat verzoeker zelf initieel uitdrukkelijk verklaarde dat hij na zijn muzikale opleiding gestopt was (Ibid., p. 7) zodat hij zijn veronderstelling zelf ondergraaft. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wordt door de commissaris-generaal met de bewoordingen "*Wat er ook van zij...*" aangegeven dat, zelfs indien geen rekening zou worden gehouden met zijn incoherente verklaringen over de chronologie van zijn loopbaan, de verklaringen van verzoeker over zijn werk als commandant in de provincie Farah niet geloofwaardig zijn omdat hij zijn taken niet kon toelichten, het bataljon waar hij was tewerkgesteld niet kon noemen en nooit een militaire training zou hebben genoten. Uit voormelde bewoording kan dus geenszins worden afgeleid dat verzoekers asielrelaas niet volgens de regels van de kunst zou zijn onderzocht, zoals hij nochtans beweert. Met betrekking tot zijn beweerde tewerkstelling als tolk, merkt de Raad op dat verzoekers talenkennis bezwaarlijk voldoende kan worden geacht om deze functie uit te oefenen, omdat hij enerzijds moet toegeven dat hij slechts half zo goed Pashtu spreekt als Dari en anderzijds blijkt dat zijn kennis van het Engels allesbehalve bevredigend te noemen is omdat hij slechts enkele povere zinnen kan uitbrengen (Ibid., p. 11).

2.6. Bij verwerping ervan dient de Raad niet aan te tonen dat de voorgebrachte bewijsstukken vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom ze naar zijn oordeel onvoldoende bewijskracht bezitten

(RvS 27 februari 2001, nr. 93 591). Aan de aanbevelingsbrieven die verzoeker had neergelegd ter ondersteuning van zijn beweerde professionele activiteiten (stuk 11, Documenten, aanbevelingsbrieven USA) kan, zoals ook de commissaris-generaal in zijn beslissing stelt, geen bewijswaarde worden gehecht gezien deze doorspekt zijn met taalfouten tegen het Engels, terwijl ze beweerdelijk door Amerikaanse militairen zouden zijn opgesteld. Waar verzoeker stelt dat het een gemakkelijks-oplossing is van de verwerende partij om zijn asielaanvraag af te wimpelen door te stellen dat de kopieën het resultaat zijn van knip- en plakwerk, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing aangezien een dergelijke overweging hierin niet kan gelezen worden. Dit geldt evenzeer waar verzoeker stelt dat de asielaanvraag werd verworpen omwille van het niet up-to-date zijn van de schriftelijke stukken. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat hij op de foto's die hij heeft neergelegd en die op de basis zouden zijn genomen, telkens in burgerkledij te zien is, waardoor het vermoeden rijst dat hij niet in professionele context in contact kwam met de buitenlandse troepen op de basis.

2.7. Met betrekking tot de beweerde fouten in de vermeldingen tijdens het eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn betoog niet aan de hand van voorbeelden illustreert, zodat de Raad niet kan beoordelen welke feiten niet correct zouden zijn genoteerd door de dossierbehandelaar op de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien heeft verzoeker met zijn handtekening uitdrukkelijk bevestigd dat zowel de inhoud van de vragenlijst als deze van zijn verklaring met de werkelijkheid overeenstemmen (stuk 8, Vragenlijst DVZ, 24 januari 2012, p. 3; stuk 9, Verklaring DVZ 24 januari 2012, p. 6). Wat het gehoor op het Commissariaat-generaal betreft, stelt verzoeker dat het uiterst onwaarschijnlijk is dat hij eerst zou hebben verklaard dat er 50 000 mensen zijn omgekomen en vervolgens 5 000, terwijl uit het gehoorverslag blijkt dat hij, toen hem werd gevraagd of er bij het feest naar aanleiding van Hashte Saur mensen waren omgekomen, antwoordde dat er *“heel veel”* mensen waren omgekomen en dat hij, nadat hem werd gevraagd dit ongeveer te schatten, hij uitdrukkelijk gewag maakte van 50 000 doden (stuk 3, gehoorverslag CGVS, 21 maart 2012, p. 8). Hierop drukte de dossierbehandelaar zijn verbazing uit door te vragen: *“50 000 doden ?”*, waarna verzoeker stelde dat hij het niet exact kon zeggen, maar dat hij dacht dat er 5 000 doden waren. Toen de dossierbehandelaar nogmaals vroeg: *“Zijn er 5 000 mensen gestorven ?”*, paste verzoeker zijn verklaringen aan en stelde hij dat er 5 000 mensen aanwezig waren en gaf hij toe dat hij niet wist hoeveel mensen er gestorven zijn (Ibid., p. 8). Uit het gehoorverslag blijkt niet dat er vertaalfouten zouden zijn opgetreden, omdat verzoeker telkenmale met zijn eigen antwoorden werd geconfronteerd en niet te kennen gaf dat er sprake was van een verkeerde vertaling, hetgeen in dergelijke situatie logisch zou zijn. Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt overigens dat er slechts 3 mensen de dood vonden bij deze sterk gemediatiseerde aanval (stuk 12, Landeninformatie, Karzai escapes deadly Taliban attack, CNN World, 27 april 2008). Door thans zijn eigen verklaringen weinig waarschijnlijk te achten omdat zelfs krachtige explosieven niet zouden volstaan om zoveel slachtoffers te maken, versterkt verzoeker het ongeloofwaardig karakter van zijn betrokkenheid bij het incident .

2.8. Ten overvloede merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, uit zijn verklaringen allerm minst blijkt dat hij een groot aantal details kon verstrekken over de problemen die aan de basis liggen van zijn asielrelaas. Volgens verzoeker werden *“een soort van bedreigingen”* geuit via de ‘walkie talkie’ ten aanzien van de tolken op de basis om het werk neer te leggen en samen te werken met de taliban (stuk 3, gehoorverslag CGVS 21 maart 2012, p. 13-14). Hierbij bleek verzoeker niet te weten door wie hij bedreigd werd en relateert hij zelf de ernst van deze bedreigingen aangezien hij de basis nooit verliet (Ibid.) zodat ze geen imminent karakter hadden. Vermits de verklaringen van verzoeker over zijn professionele activiteiten ongeloofwaardig zijn, zoals hierboven uitvoerig toegelicht, kan trouwens geen geloof worden gehecht aan de door hem voorgehouden bedreiging door de taliban die zou voortvloeien uit deze activiteiten. De commissaris-generaal kon dus rechtsgeldig tot het besluit komen dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is waardoor hij niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling. Bijgevolg is de stelling van verzoeker dat hij niet kan rekenen op een neutrale en gedreven behandeling van zijn problemen door de politie in Afghanistan volstrekt irrelevant.

2.9. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een

terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. De blote bewering van verzoeker dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Afghanistan trieste realiteit zijn, doet hieraan geen afbreuk.

2.10. Wat de beoordeling van de algemene veiligheidssituatie betreft in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing in de eerste plaats gewezen op de regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hierdoor kunnen Afghanen, die hun herkomst uit een bepaalde regio aannemelijk maken, in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming omwille van de regionale veiligheidssituatie. Verzoeker betwist de vaststelling van de commissaris-generaal niet dat in zijn hoofdte, gelet op zijn verklaringen betreffende zijn herkomst, de veiligheidssituatie in Kabul dient te worden beoordeeld. Uit het jaarrapport van Amnesty International van 2012 dat door verzoeker in zijn verzoekschrift wordt geciteerd (Verzoekschrift, p. 6-9) kan niet worden afgeleid dat er actueel in Kabul sprake is van een situatie van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Ook op grond van de objectieve informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier is toegevoegd (stuk 12, Landeninformatie, SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul, 24 augustus 2011), dient te worden besloten dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend is en gelokaliseerd waardoor de impact op het leven van gewone burgers eerder beperkt is, waardoor er actueel in Kabul geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.11. Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht werd derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIEN